

ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΟΛΗ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Χ. ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΟΥ
ΓΕΩΠΟΝΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΤΕΡΙΠΝΗΣ ΥΛΗΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΕΝ ΗΡΑΚΛΕΙΩ ΚΡΗΤΗΣ
ΤΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΔΙΑΚΕΚΡΙΜΕΝΩΝ ΛΟΓΟΓΡΑΦΩΝ
ΤΕΥΧΟΣ Β.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἐσωτερικοῦ ἔτησία	Δραχμ.	3.—
» ἑξάμηρος	»	2.—
Ἐξωτερικοῦ ἔτησία	Φρ.	3,50
ΜΕΤΑ ΤΩΝ „ΓΕΩΡΓΙΚΩΝ ΧΡΟΝΙΚΩΝ“		
Ἐσωτερικοῦ ἔτησία	Δραχ.	5.—
» ἑξάμηρος	»	3.—
Ἐξωτερικοῦ ἔτησία	Φρ.	6.—

Οὐδέμια αἴτησις πρὸς ἐγγραφήν συνδρομητοῦ, λαμβάνεται ὑπ' ὄφιν, ἂν δὲν συνοδεύηται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.

¶

Πᾶσα ἐπιστολὴ ἢ ἀποστολὴ διενθύνεται :

ΚΥΡΙΟΝ
Γ. Χ. ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΗΝ
ΓΕΩΠΟΝΟΝ

Εἰς ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ ΚΡΗΤΗΣ (CANDIE CRÈTE)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟ ΔΕΡΜΑ ΤΟΥ ΛΕΟΝΤΟΣ.
ΦΑΥΛΟΣ ΚΥΚΛΟΣ.
ΠΑΠΑΣ ΜΝΗΜONEYΩΝ.

ΕΡΩΤΟΣ ΛΕΙΨΑΝΑ.
ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ.
ΟΝΕΙΡΟ· ΚΟΡΗΣ.

ΕΝ ΗΡΑΚΛΕΙΩ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ „ΙΔΗΣ“

1909

ΤΟ ΔΕΡΜΑ ΤΟΥ ΛΕΟΝΤΟΣ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Ὁ Βερνώ, (Γάλλος ἐνωμοτάρχης ἐν τῷ ἀποικιακῷ τάγματι), διεχώρισε τὰ παραπετάσματα τοῦ παραθύρου τῆς οἰκίας μου καὶ παρατηρήσας μακρὰν πρὸς τὸν ὀρίζοντα «Λοχαγέ, εἶπε χαιρετῶν, ἔρχεται ὁ ταχυδρόμος» κατόπιν ἀφῆσας τὰ παραπετάσματα νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν θέσιν των ἐξῆλθε τρέγων. Ἐπήδησα ἀπὸ τὴν κρεμαστὴν κλίνην μου, ἔνθα νυσταλέως εἶχον διέλθει ὥρας τινὰς ἀνιαρᾶς ἀργίας καὶ περνοῦσας ἐπὶ τῆς ὀπίσθεν τοῦ Βερνώ, ὅστις εἶχεν ἤδη φθάσει εἰς τὸ χαράκιμα τὸ περιβάλλον τὸν σταθμὸν μας.

Ὁ σκοπὸς εἶχεν ἤδη σημειώσει τὴν ἐμφάνισιν τοῦ πεζοπόρου—Ταχυδρόμου. Ἐρῆματα σχεδὸν συγχρόνως μετὰ τοῦ ἐνωμοτάρχου μου εἰς τὸ Χαράκιμα καὶ ἐκεῖ τὴν χεῖρα ἄνωθεν τῶν ὀφθαλμῶν θέσαντες ἕνεκα τοῦ τυφλωτικοῦ ἡλιακοῦ φωτὸς ἐξήτάσαμεν ἀπλήστως τὸν ὀρίζοντα. Πράγματι ἐκεῖ μακρὰν ἐπὶ τοῦ θαμνώδους ὑπερύψου λόφου, ὅπου ἀντανακλώμεναι αἱ ἀκτίνες τοῦ κυστιχοῦ ἡλίου ἐσημάτιζον λεπτότατον καπνὸν, διεκρίνετο σῶμα μέλαν κινούμενον ρυθμικῶς: ὁ ταχυδρόμος ὁ περιμενόμενος ἀπὸ τῆς προηγούμενης ἡμέρας. ὦ! αὐτὸς ὁ διηγησιακὸς ταχυδρόμος, ὅστις ἔφερεν εἰς τὸν τόσον μακρὸν καὶ σχεδὸν χυμένον εἰς τὴν ἀμμουδιάν τοῦ Νίγειρος σταθμὸν μας πρόσφιλεῖς εἰδήσεις μὲ τι ἐπιθυμίαν, μὲ τι ὑπόκωφον καρδιοκτύπι ἐπεριμένετο. Πρέπει νὰ εὐρεθῆ τις εἰς ἕνα ἐκ τῶν σταθμῶν τοῦ Νίγειρος, τοῦ Σουδάν ἢ τοῦ Σαέλ, διὰ νὰ ἐννοήσῃ πόσον ἰσχυρᾶ ἐπιδρᾶ εἰς τὴν ψυχὴν ἡ ἀπόλυτος μοναξιά! νὰ μείνῃ ἐπὶ μακρὸν μόνος μετὰ 2 ἢ 3 ἀνθρώπων τῆς φυλῆς του, ὑπεύθυνος διὰ τὴν ζωὴν, τὴν ὑγίαν, τὰς στρατιωτικὰς καὶ πρακτικὰς ὀδηγίας ὁμάδος αἰθιοπῶν—ἰθαγενῶν στρατιωτῶν—καὶ ἀχλοφόρων, τυχοδιωκτῶν κλ.

ἀχλιναγωγῆτων. Ποία δὲ χαρὰ ἀρ' ἐτέρου, ποία ἀνακούφισις, τί ἠδονὴ νὰ ἀποφύγῃ τις ἔστω καὶ ἐπὶ τινὰς μόνον ὥρας, τὸ βάρος αὐτὸ καὶ νὰ βυθισθῇ εἰς τὴν ἀνάγκωσιν τῶν οἰκογενειακῶν ἐπιστολῶν, νὰ ἴδῃ ἐνδιαφερούσας εἰδήσεις, ν' ἀναπολήσῃ τὸ παρελθόν, τὴν ὥραιάν του πατρίδα, καὶ πόσον ὁ κομίζων ὅλα αὐτὰ περιμένεται ἀνυπομόνως! . . .

Μετὰ ἐν τέταρτον ἀπὸ τῆς χαρμωσύνου εἰδήσεως τοῦ Βερνώ, τὸ δέμα τῶν ἐπιστολῶν εὐρίσκειτο εἰς τὴν τράπεζάν μου· ἀφοῦ ἐξήτασα ἐπισταμένως τὰς σφραγίδας, τὰς ἀπεσφραγίζον πυρετωδῶς ἐνῶ ἄρρητον αἰσθημὰ φόβου ἔσφρηγγε τὴν καρδίαν μου: τί ἐπρόκειτο ἄρα γὰρ νὰ μάθω;

Ἐνεθυμούμην τὴν ἀγαπητὴν μου μητέρα, μόνην μακρὰν μου ζῶσαν, ἔχουσαν ἐστραμμένην τὴν διανοίαν της, τὸ πνεῦμα της, ὅλην της τὴν ὑπαρξίν πρὸς ἐμέ, διὰ τὸν ὅποιον ἐφοβεῖτο πάντοτε χιλίους ἀπροόπτους κινδύνους καὶ ἐσκεπτόμην «μήπως ἦτο ἀσθενής;».

Τρεῖς ἐπιστολαὶ ἰδικαίτης τρεῖς βαρεῖαι ἐπιστολαὶ ἦσαν ἐκεῖ καὶ ἐξήτασα ἐπανειλημμένως τὰς ἐπιγραφὰς τῶν διὰ νὰ βεβαιωθῶ ἐὰν ἡ χαράξασα αὐτὰς χεὶρ ἦτο σταθερά. . . Ναι! χάριτι θεῆα! τέλος ἔσχι-σα τὸν πρῶτον φάκελλον, τὰ πάντα ἔβαινον κατ' εὐχὴν καὶ εὐτυχίαν ἤδη ἀνεγίνωσκον κατ' ἐπανάληψιν τὰς ἀγαπητὰς σελίδας, ἔνθα μὲ τὴν ἐλαφρὰν γραφίδα της ἡ μαμά (συγγνώμην! ἡ παιδικὴ αὐτῆ λέξις μοὶ ἤλθεν ἀυθορμήτως) μοὶ διηγείτο μικρὰ γεγονότα τοῦ βίου της, μοὶ ἔγραφε περὶ τῆς χαρᾶς της διὰ τὴν ἄδειαν, τὴν ὅποιαν θὰ ἐλάμβανα, ὅπως τῇ εἶχα γράψει, διὰ νὰ τὴν ἐπισκερθῶ.

Ἦσυχος πλέον ἀνέγνωσα τὰς λοιπὰς ἐπιστολάς συναδέλφων, φίλων καὶ γνωστῶν· οἱ πρῶτοι μοὶ ἔγραφον περὶ μεταβολῶν, ἀντικαταστάσεων εἰς τὸ σύνταγμα καὶ χιλίας ἄλλας φλυαρίας, ἄλλοι ἐζήτουν εἰδήσεις μου καὶ τέλος ἄλλοι ἐζήτουν ἕνα σὺν πρᾶγματα ἐκ μέρους μου· φιλολογικὰ

ἔργα, φωτογραφίας, γραμματόσημα κ.τ.λ.

Εἷς νέος ἰατρὸς μοὶ ἔλεγε σαρκαστικῶς εἰς ὑστερόγραφον «καὶ ἐὰν τυχόν συναντήσης εἰς τὸ κυνηγι σου κανένα λέοντα, διόρθωσέ μου τὸν καὶ στείλέ μου τὸ δέρμα του· πιστεύω ὅτι τὸ γουναρικὸν αὐτοῦ θὰ δώσῃ εἰς τὸ πλουσίως ἐπιπλωμένον γραφεῖον μου ὄψιν καλλιτέραν».

Εἷς ἄλλος φαρμακοποιὸς μοὶ ἐζήτηε «μικρὸν κροκόδειλον διὰ νὰ τὸν θέσῃ εἰς τὴν προθήκην του»· τρίτος τις δικηγόρος μοὶ ἐζήτηε κέρατα τῆς δορκάδος (gajelle), διὰ ν' ἀναρτῶσιν εἰς τὸν διάδρομον οἱ πελάται του τοὺς πύλους των· ἄλλοι ἐζήτουν πτηνὰ σπάνια, πετὰ τῆς στρουθοκαμήλου, ἔντομα, πεταλοῦδες, ἔρπετα καὶ δὲν ξέρω τί! δηλαδή ὀλόκληρον σπουδαστήριον φυσιοδίου.

Ἐθεσα κατὰ μέρος τὰς ἐπιστολάς, ἀφοῦ ἐσημείωσα ἐπ' αὐτῶν τὸ ἐξῆς· Δορκάδα—ναί, Λέοντα—ἴσως, Κροκόδειλον—ὄχι· καὶ δὲν ἐσκεπτόμην πλέον περὶ αὐτῶν, ἀφοῦ εἶχον ἀκόμη 10 μῆνας νὰ διακύσω εἰς τὸ Σουδάν.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας μὲ ἐπεσκεπτετο εἰς καλὸς μου συναδέλφος, ὁ λοχαγὸς Φρεβαῖν καὶ ἐπειδὴ εἰς τοὺς μικροὺς μας σταθμοὺς ἐλλείπουσιν αἱ διασκεδάσεις καὶ μόνον τὸ κυνηγι παρέχει ἀπρόοπτά τινα, ὅπως δῆποτε διασκεδαστικά, ἀπερασίσαμεν ὁ Φρεβαῖν καὶ ἐγὼ νὰ μεταδῶμεν εἰς ἕνεδραν τῶν ἀντιλοπῶν. Μετέθεμεν τὴν προηγούμενην τῆς ὀρισθείσης διὰ τὴν ἕνεδραν ἡμέρας καὶ ἀφοῦ ἐξήτάσαμεν τὰς ἀτραποὺς καὶ τὰ ἔγνη τῶν ζώων, ἐξελέξαμεν θέσιν κατάλληλον ἐντὸς πυκνῶν δενδρυλλίων, παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ Νίγειρος ποταμοῦ, ἔνθα ἤρχοντο ὅπως κορέσῃσι τὴν δίψαν των αἱ αἰγὲς αὐταί.

Περίξ τοῦ ποταμοῦ ὑπάρχουν ἔλη καὶ παντὸς εἶδους δένδρα, δένδρα ὑδροβία, κάλαμοι, δένδρα ἀκανθώδη, πρὸς τούτοις δὲ βάτραχοι, σαύραι μεγάλαι, ὄφεις, σκόρπιοι, χιλιόποδα, κώνωπες καὶ ἄλλα διάφορα ἀπερθῆ καὶ κακοποιὰ ἔρπετα.

Τὴν ἐπαύριον περὶ τὰ χαράγματα ἱπεύσαμεν ὁ Φρεβαῖν καὶ ἐγὼ ἕνα μεταδῶμεν εἰς τὸ προσδιορισθὲν μέρος, ἀκολουθούμενοι καὶ ὑπὸ τινῶν αἰθιοπῶν ἕνα κρατῶσι τοὺς ἵππους καὶ ἀπάγωσι τὴν λείαν. Τὸ λεγωνικὸν μου μετείχε τῆς ἐορτῆς, καὶ ἔτεινε πρὸς τὰ ἔμπρὸς τὸ μακρὸν του ρύγχος, ἐτίναξε τὸ σῶμα του, ἠνώρθου τὰ λεπτά του ὄτα εἰς τὸν ἐλάχιστον θέρουον τὸν ὅποιον ἡ ἀρωματώδης νυκτερινὴ αὐρα ἐπέφερεν.

Εἶχομεν ἀκόμη ὀλίγην ἀπόστασιν, ἀλλ' ἀνωμαλωτέραν, νὰ διατρέξωμεν ἀριππεύσαμεν καὶ ἀφῆσαντες τοὺς ἵππους μας εἰς τοὺς συνοδοιπόρους μας, ἐπροχωρήσαμεν οἱ δύο μας μετὰ προσυλάξεως ἕνεκα τοῦ σκότους καὶ ἐρῆσασμεν εἰς τὸ προωρισμένον μέρος.

Χρειάζεται μεγάλη ὑπομονὴ διὰ μίαν ἕνεδραν· συμβαίνει πολλάκις ὁ ἐνεδρεῖον νὰ μείνῃ ἐπὶ πολλὰς ὥρας εἰς τὴν ἐνοχλητικὴν του θέσιν ἀνευ ἀποτελέσματος· πνοὴ ἀνέμου, κίνησις κλάδου, κρωγμὸς νυκτοβίου πτηνοῦ, φύλλον πίπτου, ἔρπετον ἐρπύζον, ἔντομον τινάσσον τὰς πτέρυγὰς του—θέρουβι ὑπόκωφον εἰς τὸ ἄπειρον—σχηματίζουσιν εἰς τὴν ἐρημικὴν καὶ νυκτερινὴν ἐκείνην σιωπὴν, εἶδος συναυλίας, ἣτις σὰς κρατεῖ πάντοτε ἐν ἐργηγόρσει. Ἐνῆτο τὸ θήραμα πληροφορηθὲν ὑπὸ ἀκατανόητου ἐνστικτοῦ ἢ ἀποστραφὲν ἀπὸ ἀνεξηγήτου ἰδιοτροπίας δὲν ἔρχεται, καὶ τοῦ ἡλίου ἀνατελειαντος ἐπανέρχεται ἀπρακτος.

Καθήμενοι εἰς τὴν κρύπτην μας μὲ τὰ βλέμματα ἐστραμμένα πρὸς τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὅποιον ἐπεριμέναμεν τὸ θήραμα, ἠκούσαμεν θέρουβον εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ ἦσαν ἕνα καὶ ὄθες, οἵτινες ἤρχοντο νὰ κορέσῃσι τὴν δίψαν των μετὰ τὰ νυκτερινά των ὄργια. Πίθηκοι πηδῶντες τῆδε κακεῖσε ἔφθανον ἐκεῖ, μικρὰ ὑαίνη τρέχοντα ὀπισθὲν τῆς ἐκυλίντου εἰς τὸν βόρβωρον ἠδονικῶς, ἐπὶ μᾶλλον ἠκούοντο μεγαλύτεροι θέρουβοι, πίτυλισμοί, γρυλλισμοί, οἱ

όποιοι αναμειβόλως θά ἦσαν Ἴπποποτάμου, εὐρόντος εἰς τὸν ποταμὸν δροσερὰν νομήν· οὐδὲν ὅμως ἐκ τῶν κερασφόρων τὰ ὅποια ἐπεριμένομεν, ἐφαίνετο ἀκόμη.

Ἡ τὸσον σκοτεινὴ νύξ, καθίστατο ἤδη ὀλιγωτέρον ἀδιαφανής· ἡ νυκτερινὴ δρόσος ψυχρὰ ὡς χιῶν, εἶχε διαπεράσει τὰ ἐνδύματά μας καὶ τὰ μέλη μας ἐπάγωνον· ἀφῆκα τὸ ὀπισθογεμὲς ὄπλον μου καὶ προσεπάθουν νὰ θερμάνω τοὺς δακτύλους μου διὰ τῆς ἀναπνοῆς μου, ὅτε ἤκουσα ὑπόκωφον μακρυνὸν τριποδισμὸν «προσοχή! ἐπιθύρσειν ὁ Φοβαῖν, ὅστις ἀντελήφθη ὅπως καὶ ἐγὼ τὸ πρᾶγμα καὶ πλησιάζων τὸ οὖς του εἰς τὸ ἔδαφος στοιχηματίζω εἶπεν ὅτι εἶναι ἀντιλόπιαι». Πράγματι μετὰ τινα λεπτά, 6—8' εὐμορφοὶ αἰγες ἐράνησαν ἔχουσαι ὑψηλὰ τὴν κεφαλὴν καὶ ἀναπνεύουσαι ἀπλήστως τὸν ἀρωματωδὴ ἀέρα.

Ἡ αὐγὴ ἐπροχώρει καὶ αἱ ὕβαι καὶ οἱ θῶες εἶχον ἀποσυρθῆ εἰς τὰς κρύπτας αὐτῶν.

Ὁ ὁδηγὸς τῆς συνοδείας — εἰς τράγος ὅστις ἐδάδιζεν ἔμπροσθεν μὲ ὠραίας ρυθμικὰς κινήσεις—ἐστάθη ἀποτόμως καὶ ἀνελθὼν ἐπὶ τοῦ ἐκεῖ μικροῦ καὶ θαμνωδούς ὑψώματος ἐξήτασε μὲ τὰ μεγάλα καὶ γλυκὰ μάτια του τὰ πέριξ, ἐνῶ τὰ λεπτά του ὄψα ἐστρέφοντο πρὸς πᾶσαν διεύθυνσιν, αἱ αἰγες δὲ καὶ τὰ μικρὰ συσσωρευμένα περιέμενον τὴν ἀπόφασίν του, ἥτις δὲν ἐδράδυνε νὰ ἐκδηλωθῆ.

Μόλις ἠγείρομεν τὰ ὄπλα, ὁ τράγος κτυπήσας διὰ τῶν 4 ποδῶν του τὸ ἔδαφος ἐξήφρανίσθη μεθ' ὅλης τῆς συνοδείας ὡς βέλος. Ὁ Φρεβαῖν καὶ ἐγὼ ἀλληλεκεκυτάχθημεν ἀπογοητευμένοι.

— Θὰ ἔλθουν πάλιν μοὶ εἶπεν ὁ φίλος μου.

— Ἀμριβάλλω, διότι ὡς φαίνεται μᾶς εἶδον.

— Ἀδύνατον ἐντὸς τοιοῦτου πυκνοῦ κλαδώματος.

Τοῦ Σλοῦκι—τοῦ κυνός μου—τὰ μέλη ἤρχισαν νὰ τρέμουν· ὡσφραίνεται δὲ καὶ

τὸν ἀέρα ὡς νὰ προεμάντευε τι.

᾿Ω! νὰ ἡ ἐξήγησις τοῦ τρόμου τοῦ κυνός μου καὶ τῆς διασκορπίσεως τῶν αἰγῶν.

Εἶς ὑπερμεγέθης ὑπέρυθος ὄγκος μὲ μακρὰν οὐρὰν πλήττουσαν ὡς μαστίγιον τὸν ἀέρα ἐπήδα πρὸς τὴν ὄχθην καὶ ἀφῆκεν εἰς τὴν ἄμμον αἰμόφυρτον πτώμα ἀντιλόπης· ἠκούομεν τὸν κρότον τῶν θραυμένων ὑπὸ τῶν ἰσχυρῶν σιαγόνων τοῦ θηρίου ὁστῶν τῆς, καὶ ἐδλέπομεν τὸ αἷμα ρέον ἐκ τῆς διαμελιζόμενης παχείας σαρκὸς τῆς.

Ὁ ὑπέρυθος αὐτὸς ὄγκος ἦτο λέων, ὅστις ἤλθεν ἐκεῖ νὰ προγευματίσῃ καὶ νὰ κορέσῃ τὴν δίψαν του· μικρὸς τρόμος διέδραμε τὰ μέλη μου· ποτὲ δὲν βλέπει τις πρὸ τοῦ ὄπλου του τοιοῦτον θήραμα χωρὶς νὰ ἀνησυχῆσῃ, τοσοῦτον μᾶλλον καθόσον εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν, μὴ ὑποπευόμενοι μίαν τοιαύτην συνάντησιν, δὲν εἶχουμεν τὰ πρὸς τοῦτο ἀπαιτούμενα. Εἶχομεν ὅμως ὠραία ὀπισθογεμῆ ὄπλα καὶ φυσίγγια ἀρκετά.

Ἐν βλέμμα πρὸς τὸν Φρεβαῖν, ὅστις ἤδη ἠτοιμάζετο νὰ σκοπεύσῃ, μὲ ἐβεδαίωσεν ὅτι ἦτο ἔτοιμος.

«Ὁμαδὸν! — ἐψυθίρισκα».

«Πῦρ!»

Αἱ δύο ἐκπυροσκορήσεις, ἠκούσθησαν ὡς μία· ὁ λέων, ὅστις κύπτων ἔτρωγε τὴν λείαν του, ἐσήκωσε τὴν κεφαλὴν του καὶ ἔστρεψε πρὸς ἡμᾶς τὰ αἰμοχαρῆ του ὄμματα· ἐκτυπήθη ἄρα γε ἡ μήπως αἱ σφαῖραί μας δὲν διεπέρασαν τὸ παχὺ του δέρμα;

«Ὀρθοὶ! . . . ἔν, δύο! . . .»

«Πῦρ!»

Δευτέρα ἐκκένωσις πρὸς τὸ στήθος τοῦ στραφέντος ἤδη πρὸς ἡμᾶς θηρίου, τὸ ὁποῖον ἐγκαταλίπον τὴν λείαν του ὄρμησε μὲ ἐκκωφαντικὸν βρυχυθμὸν ἐναντίον μας! ἀλλὰ ὀρμὴν καὶ βρυχυθμὸν τρίτη ἐκκένωσις παρέλυσε· ἀνετράπη παρὰ τὴν κρύπτῃν μας, ὁπόθεν παραπαίοντες ἐξήρχόμεθα ἵνα τὸ ἀποτελειώσωμεν· ἀλλ' ἤδη ἐξέπνεε.

UN CERCLE VICIEUX

(ΦΑΥΛΟΣ ΚΥΚΛΟΣ)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

«Ὀλη αὐτὴ ἡ οἰκογένεια ὅ,τι κερδίζει ἐκ τῆς ἐργασίας τῆς δὲν τὴν ἀρκεῖ καὶ εἶναι χρεοκοπημένη καθὼς ἐκατάλαβα κατόπιν...»

Πρόεδρος—Λοιπὸν;

Ἐνάγων—Ὁ πατήρ Σαβουρὲν κατόπιν εὐρήκε τὴν θυγατέρα του καὶ τῆς εἶπε «Ἀθηναίς δάνεισέ με 40 φράγκα». Ἡ Ἀθηναίς ὅμως δὲν εἶχε οὔτε αὐτὴ χρήματα, δὲν ἤθελε δὲ ὡς φαίνεται νὰ πῆ στὸ πατέρα τῆς ὅτι δὲν ἔχει καὶ τὸν ἀπαντᾷ «θὰ σᾶς τὰ δῶσω αὔριον».

Αὐτὴ τότε πηγαίνει εἰς τὸν ἀδελφὸν τῆς καὶ τοῦ λέγει ἂν ἠμποροῦσε νὰ τὴν δανείσῃ σαράντα φράγκα.

Ὁ ἀδελφὸς τῆς ποῦ καὶ αὐτὸς ὅ,τι κερδίζει ἐκ τῆς ἐργασίας ὅλα τὰ τρώγει τὴν ἀπαντᾷ. «Τὸ βράδυ θὰ σοῦ τὰ δῶσω».

Καὶ νῆον καὶ ἐργεταὶ καὶ μὲ εὐρίσκει καὶ μοῦ λέγει «Κουνιάδε θὰ μποροῦσατε καλῶ νὰ μὲ δανείσετε σαράντα φράγκα;» (ἀκράτητοι γέλωτες εἰς τὸ ἀκρατήριον).

«Αἱ δὲν μπορῶ» τὸν ἀπήνητσα.

«᾿Ω! γιὰ μὴ μόνον μέρα» μοῦ λέγει.

—«Ἄν εἶναι γιὰ μὴ μέρη μόνον τοῦ λέγω θὰ σοῦ τὰ δῶσω αὔριον. Περάσετε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ πατέρα σας θὰ ἡμεῖς ἐκεῖ καὶ θὰ τὰ λάβετε.»

Τὴν ἐπαύριον πηγαίνω εἰς τοῦ γέρω Σαβουρὲν· ἀκόμη δὲν εἶχα καθίσει καὶ φθάνει ἡ Ἀθηναίς· εὐθὺς δὲ κατόπιν καὶ ὁ υἱὸς του.

Τότε καλῶ ἰδιαιτέρως εἰς τὴν γωνίαν τὸν Γέρω Σαβουρὲν καὶ τοῦ ψυθιρίζω: «ἔχετε τὰ σαράντα φράγκα»;

—«Μάλιστα» ἀπαντᾷ καὶ λέγει εἰς τὴν θυγατέρα του «Ἀθηναίς δός μου τὰ σαράντα φράγκα.» Καὶ ἡ Ἀθηναίς ἀποτείνεται ἀμέσως στὸν ἀδελφὸν τῆς καὶ τοῦ λέγει «Μιχαῆλο δός μου τὰ σαράντα φράγκα». Καὶ ὁ ἀδελφὸς τῆς ἔργεταὶ σὲ

μένα και μεῦ λέγει «ἔχετε τὰ σαράντα φράγχα:»

Πρόεδρος—Μὰ πέ μας ἐπὶ τέλους γιὰ τῆς ραβδίδες.

Ἐνάγων—'Απὸ ἐδῶ τώρα μ' ἀρχίσανε στῆς ραβδίδες, διότι ἐγὼ ἄμα εἶδα ὅτι ὅλη ἡ οἰκογένεια ἦτο βουτηγμένη στὴν ἀπενταρτία ἀπέσπυρα τὴν διὰ τὸν γάμον αἰτησὶν μου και τότε μοῦ ριχτήκανε και οἱ τρεῖς.

Πρόεδρος—Θὰ ἀκούσωμεν και τοὺς μάρτυρας.

—Οἱ μάρτυρες ἐπεβεβαίωσαν, ὅσον ἀφορᾷ τὸ ξυλοκόπημα, τοὺς λόγους τοῦ ἐνάγοντος, εἰς τρόπον ὥστε ὁ Γέρω Σαβουρὲν μετὰ τοῦ υἱοῦ του κατεδικάστησαν εἰς 6 ἡμερῶν φυλάκισιν και ἡ Ἀθηναῖς εἰς 40 φρ. πρόστιμον!

ΠΑΠΑΣ ΜΝΗΜΟΝΕΥΩΝ

Προχθές πήγαν νὰ θάψουν ἓνα χωριανὸ πρὸ νεκροταφείου μας και κατὰ τὸ σύνθημα ἀφοῦ τὸν ἔθαψαν ὁ παπᾶς ἤρριξε νὰ μνημονεύῃ τοὺς διαφόρους πεθαμένους διαβάτων τὰ μεριδοχάρθια τῶν γυναικῶν τοῦ χωριοῦ μας. Ἐτυχε νὰ τύχῃ κοντὰ στὸν εὐλογημένο τὴν στιγμή τοῦ μιά γυναῖκα τοῦ ἐνεχειρίσει ἓνα χαρτί τὸ κύταξα και εἶδα μερικά γράμματα τοῦ τύπου... Ὁ γέροντας οὐδὲ στὸ νοῦ του... ἤρριξε μετὰ τὴν βραχὴν του και τὴν ἀκατάληκτο φωνὴ του νὰ μνημονεύῃ ὡς ἑξῆς:

Βασιλεῖον τῆς Ἑλλάδος Εἰρηνοδικεῖον Ἁγ. Μύρωνος... καλεῖσθε νὰ ἐμφανισθῆτε ἐνώπιον ἡμῶν κ.λ.π. Ὅταν ἐφθασε στὸ ὄνομα ἡ ἐκπεληγμένη ἀνερώνησε. Παναγία μου στὸν ἄντρα μου ἦντα λὲς γέροντα... ὁ γέροντας ὅμως τὸ χαβά του... και ὅταν ἡ γυναῖκα τοῦ πήρε τὸ χαρτί... δίδωντας τὴν χεῖρα του ὁ παπᾶς εἰς... ἀσπασμὸν και σύλληψιν τῆς κοσαροῦλας ὁ παπᾶς θεὸς συγχωρήσει και ἐλεήσει τὸ κλον μου... ἄλλος!... και ὁ παπᾶς ἐξηκολούθησε μνημονεύων...!

Sadi Noel

ΕΜΠΡΟΣ ΕΝΟΣ ΒΟΜΟΥ

ΕΡΩΤΩΝ ΔΕΙΨΑΝΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ

Στὴν εἰκόνα Σου ἔμπροστὰ γονατίζω, και μαζὺ μετὰ τὰ δάκρυα τοῦ πόνου χύνω τὲς μεγαλύτερες βλαστημιὰς στὴν μελαχροινὴ μορφή Σου. Γιὰτι μ' ἔμαθες ν' ἀγαπῶ...

Στὸ φτωχοκτισμένο τζάκι μου πετῶ με περιφρόνησι — μὰ και με ρίγη τὰ ξανθὰ μαλάκια Σου, τὰ δεμένα μετὰ τὴν γαλαζένια κοσδέλλα... γιὰτι πρώτη μ' ἔκανες νὰ αἰσθανθῶ τῆς ἀγάπης τὸν μεγάλο πόνον!...

ΜΑΡΙΑ :

Ἐκύτταξα τῆς Παναγιάς τὰ ὄμορφα τὰ μάτια, ποῦ κάποιος μεγάλος ζωγράφος χρωμάτισε και Σὲ θυμήθηκα ἀγνή μὰ ξεχασμένη μου Μαρία.

Ἐζήτησα στὸ κουτί ποῦ κλείει τόσον χρόνον παιδικὲς τρελλὲς ἓνα σημεῖο τοῦ ἔρωτά μας — μὰ ξεχάσα πῶς σ' ἄδικα, ὅταν τὸ στεφάνι τοῦ γάμου, και ὁ ἄνθος τῆς λεμονιάς σου στόλιζαν τ' ὄμορφο κεφάλι Σου!...

ΘΗΡΕΣΙΑ :

Τὰ χιονισμένα τριγύρω μου βουνὰ και τ' οὐρανοῦ τὸ γαλαζένιο χρώμα, μούφεραν στὰ μάτια μου τὸ χέρι Σου τὸ πάλλευκο, ποῦ γιὰ στολίδι εἶχε τὸ δακτυλίδι τὸ δακτυλίδι τὸ μικρὸ τῆς μάνας Σου, ποῦ τὸ ἔδεσαν στὴν Βενετία και ποῦφερε τὴν γαλαζένια πέτρα!...

Και εἶπα στὴν καρδιά μου και Σ' ἐξέχασε γιὰτι μὰς χωρίζε τῆς συγγενείας ὁ φράγχα!...

ΚΑΛΛΙΣΘΕΝΗ :

Τοῦ ἡλιοῦ τὲς χρυσῆς ἀκτίδες κυττῶ και βλέπω στὴν λάμψι τους τῶν μαλλίων Σου τὸ χρυσαφένιο χρώμα... Και στοῦ φεγγαριοῦ τὲς ἀργυρῆς ἀκτίδες ποῦ κάμνει ὀλόφωρη τὴν τρομακτικὴ νύ-

κτα, βλέπω τὸ φεγγαρένιο Σου πρόσωπο νὰ βγαίνει περήφανο ἀπὸ τὴν μαύρη και πένθιμη φορεσιά Σου... Και πετώντας τ' ἀγαπημένα Σου γράμματα στὴν φλογισμένη φωτιά, προσεύχομαι νὰ εὐτυχήσῃς μ' ἐκείνον ποῦ σὲ ἴλιγο θὰ σοῦ χαρίσῃ τὸ ὄνομά του...

ΕΡΑΤΩ :

Γονάτισε Σὺ μόνη Σου ἔμπροστὰ εἰκόνημά μου, λύσε τὰ ὀλοκάστανα μαλλιά Σου και βγάλε ἀπὸ τὸ στήθος Σου τὴν τρομερότερη κατάρα, γιὰτι ἐγὼ σ' ἔμαθα ν' ἀγαπᾷς, γιὰτι ἐγὼ σ' ἔκανα νὰ λησμονῆς...

ΜΑΡΙΚΑ :

Συγγῶρα με ποῦ Σ' ἔκανα και πόνεσες, δὲν τὸ ξέρα πῶς ἦσουν μάννα... Ἡ παραπονοῖα φωνὴ τοῦ παιδιοῦ Σου βουίζει σ' αὐτιά μου μέσα σὺν τὸ λυπητερότερο μοιρολόδι!

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι δὲν αἰσθάνομαι τῆς ἀγάπης Σου πειὰ τὸν πόνον, ἀλλ' εἶναι πειὸ ἀληθινὸ ὅτι πονῶ γιὰ τὴν τύχη Σου Μαρίκα...

ΖΗΛΙΑΡΑ...

Μόνον μετὰ τὴν καρδιά μάννας ποῦ κλαίει γονατιστὴ στὸ φέρετρο τοῦ παιδιοῦ τῆς, θὰ εὑρίσκε τὸ μαῦρο χρώμα ὁ ζωγράφος γιὰ νὰ βουτήξῃ τὸν χρωστήρα του, γιὰ νὰ ζωγραφίσῃ τὴν μαυροάδα τῶν ματιῶν Σου, θάσσουν καλύτερη ἢ ἡ ζήλεια δὲν σὲ πείραζε και τὸ μεγαλεῖο Σου δὲν θὰ κατακυλοῦσε τόσο... στὴν ἰδέαν ὅτι δὲν ἀγαπάσαι!...

ΦΑΝΗ

Τὰ μαλλιά Σου ποῦνε μαυρότερα ἀπ' τὴν σκοτεινότερη νύκτα, ὦ μάγισσα, τάχαψα, και μετὰ τὴν μυρισμένη στάκτη τους, ἔθαψα τὲς δυὸ Σου ἄσπρες μάγοαρίτες!

Ε...

Ἐνόμιζα πῶς θ' ἄσσουν Σὺ ἐκείνη ποῦ θὰ μοῦ ξεκούραζες στὰ γόνατά Σου τὸ κουρασμένο μου κεφάλι.

Ἐνόμιζα πῶς θ' ἄσσουν Σὺ ἐκείνη ποῦ θὰ μοῦ ἀνοιγες μιά γιὰ πάντα τὴν ἀγκαλιά Σου γιὰ νὰ με κλείσῃς μέσα σ' αὐτὴν αἰώνια...

Χωρὶς νὰ ξέρω ὁ ἄμοιρος πῶς θ' ἀγαπούσες τὸν θόρυβο τῶν σαλονιῶν, πῶς θὰ προτιμούσες μιά ἀλαγγεῖα στὸ θέατρο, ἓνα κομμῆμα τοῦ Choppin στὸ πιάνο Σου, ἀπὸ ἓνα ἥσυχο βίος ἐνὸς ἀνθρώπου, ποῦ ἔμαθε νὰ ζῆ μετὰ τ' ἄνθη, ἐνὸς ἀνθρώπου ποῦ ἔμαθε νὰ καλλιερῆ τὴν γῆν!... — Και Σένα βελουδινό μου κουτί—ποῦ φύλαξες μέσα Σου τόσων χρόνων τρελλὲς ἀγάπες, Σὲ καιῶ, και μετὰ τὴν στάκτη Σου θὰ στεγνώσω τὸ πρῶτο γράμμα τοῦ πατέρα πειὰ. ποῦ θὰ στείλῃ στὸ πρῶτο του ξενητεμένο παιδί...

Γεωργική Σχολή

Ο.—Κ.

ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΜΟΥ

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΚΟΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

Ἐρίθρε ἑταίρε

Ἄσμενος εἶληρα (σοι) τὴν σὴν ἐπιστολήν ἄμα δὲ ταύτην ἀναγνούς οὕτως ἐπὶ τοῖς σοῖς φιλόφροσιν ἤσθην αἰσθήμασιν ὥστ' ἄνῃρ βροτὸς οὐ ποτ' ἂν ταύτην εὐδαιμονοστέραν τοῦ Βίου¹ στιγμῆν¹ εὐρο²!

Τὴν καλλίστην δὲ παιδεῖαν (τὴν φιλολογίαν λέγω) τὴν τροφὴν και μητέραν πάσης γῆς Ἑλληνικῆς προεβόμενος και τῶν Πλάτωνος και Θεουκιδίδου λόγων ἐπιμελοῦς και γλυχομένους, τοῦ δὲ Δημοσθένους τὴν φλογεραν φιλοπατρίαν τῆς σῆς πατρώας ἀρετῆς ὑπόδειγμα καθιστάμενος πᾶσι μὲν τοῖς ὁμοφροσίνος φίλος προσφιλῆς μεγάλῃ δὲ τῇ πατρίδι και θαυμαστὰ ὠφέλιμος ἔσει.

Ἐπαινῶ σὺν σου τὸν ζῆλον ἀγαμῆα σου και θαυμάζω τὴν γνώμην (σημ. σχολ. τὴν πρόθεσιν). «Ἀγαθῶν πατέρων οἱ υἱεῖς εὐ-

* Οἱ ἀριθμοὶ 1. 1. 2. σημειοῦνται ἐν τῇ προτοτύπῃ τῆς ἐπιστολῆς ὅπως ἔχουν ἀνωτέρω.

δαίμονα τὸν δίον πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις καθιστάσι)... καθ' ἅπερ ποῦ καὶ σοφός τις τῶν ἡμετέρων προγόνων φησί:

Ἐπεὶ δὲ οὐκ ἔξεστι μοι ἀμυδαίει τὸν νοῦν ἔοντι ἐλάττω τούτων εἰπόντα, προτρέψασθαι ὑμᾶς ἐπὶ τὴν παιδείαν τὴν ἀγαθὴν καὶ τὴν ἄλλην ἀρετὴν, ἐὼ σε χαίρειν, τὴν δὲ ταύτην μου ἐπιστολήν, πενιχράν τε καὶ ἀτελεῖ οὔσαν, συγνώμης τῆς παρούσης βούλομαι τυχεῖν.

Οἶμαι δ' ὅτι καὶ τῷ μαχιμωτάτῳ σῷ πατρὶ ἀνδρὶ δέ ἐμοὶ σεβαστῷ, καὶ πᾶσι τοῖς οἰκείοις τὰ ἐμά φιλήματα ἄσμενον προσαγορευσαί.

Καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα. Εὐχομαι δὲ τῷ Ὑψίστῳ τὴν αὐτοῦ εὐνοϊάν τε καὶ ἰσχὺν ὑμῖν τῷ ἀγαθῷ αὐτοῦ τέκνῳ, εὐμενῶς καταχεῖν.

Μηνὶ Αὐγούστου δέκα ἐπὶ ἕκτη
(...*) 1906.

ἔρρωσθε.

διδάσκαλος.

Ὅ,τι ἀκριβές ἀντίγραφον
ἐκ τοῦ πρωτοτύπου.

Sadi-Noël

Μάρτιος ἔ909.

* Τὸ χωρίον ἐξ οὗ γράφει.

ΟΝΕΙΡΟ ΚΟΡΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου καὶ τέλος)

Μέσ' στὸ γλυκὺ αὐτὸν ὕπνον, μέσ' τὴν θεία νάρκη, ἠσθάνθη πῶς κάποια φωνὴ ἔπληξε τὴν ἀκοήν της, ἀλλὰ φωνὴ μυστηριώδης, ἀρμονικὴ, μὲ οὐράνια γλυκύτητα ὡς τὸ ἄσμα τῶν ἀγγέλων, φωνὴ ποῦ ἔμοιαζε μὲ ἐκείνη τῆς σιγῆλης ἔρωτικῆς βραδυᾶς ἀπὸ τὴν ὅποιαν εἶχε ἀκούσει τὰ πρῶτα ἔρωτικὰ λόγια καὶ τοὺς πρώτους ἔρωτικούς ὄρκους ὑπὸ τὸ θωπευτικὸν τῆς Σελήνης μετρίαμα. Οἱ πάλμοι τῆς καρδιᾶς της ἔγειναν πλέον συγχοί, ἡ δῆψις της προσέλαθεν ἄπειρον διαχυτικότητα, καὶ μὲ

παθητικὴν στάσιν ἀπορροφᾷ τοὺς ἤχους τῆς μελωδικῆς ἐκείνης φωνῆς. Ἡ κόρη πλέει στὸ πέλαγος οὐρανόου εὐτυχίας, καθ' ἣν στιγμὴν φλόγες μεγάλας, πύρινας πλησιάζουν τὴν κόρην καὶ γοργά, γοργά τρέχουν ἐπάνω της. Ἐκείνη αἰσθάνεται τὰς φλόγας ποῦ τὴν ζώνουν καὶ ἐνῶ εἰμπορεῖ νὰ φύγῃ, νὰ σωθῆ, περιμένει!

Αἱ φλόγες γίνονται ἀπειλητικώτεραι, ἡ ἀναπνοὴ της ἀρχίζει νὰ γίνηται μὲ δυσκολία καὶ ἐν ἀκατανόητον αἰσθημα. μίᾳ ἐλκυστικῆς φωνῆ τὴν κρατεῖ καὶ κάποια μυστικὴ ἀπόλαυσις τὴν εὐχαριστεῖ. Ὅσον αἱ φλόγες τὴν περιτυλλίσσουν, τόσο ἐκείνη φαίνεται καταγοητευμένη ἀπὸ τὴν θέσιν της.

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πύρινου ἐκείνου περιβάλλοντος ἐπρόσφρασε νὰ ἴδῃ μέσα ἀπὸ τὴν φωτιά ἕνα πρόσωπον τόσο ἀρμονικὸ, μὲ τόσα συμπαθητικὰ χαρακτηριστικὰ, τόσο ὅμοιον μὲ τὸ πρόσωπον τῶν ὄνειρων της, ποῦ μίᾳ γαῦνος ἔκστασις θαυμασμοῦ τὴν κατέλαβε καὶ ἐκνευρισμένη ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητο εὐτυχία, ἀδιάκοπα καρφώνει τὸ βλέμμα της ἐπ' αὐτοῦ καὶ μέσ' τὸ μεθύσι τῆς ἀρρήτου ἐκείνης εὐτυχίας περιφορεῖ τὸν κίνδυνον! Μὲ ὀρμὴ βήχεται εἰς τὰς φλόγας, δὲν ἀντέχει ὅμως, αἱ φλόγες τὴν πνίγουν καὶ εἰς τὴν ἀσφυξίαν ποῦ τὴν ἀπειλοῦσεν ἐξῆυπνησεν!

Ἡ κόρη ἠγνόησε τὴν ἀπάτην ἀλλὰ ἐθρήνησε τὴν εὐτυχίαν ποῦ μόλις εἶχε χάσει, καὶ ζαλισμένη ἀπὸ τὸ κατακόκκινο ὄνειρόν της ἔφυγεν ἀπὸ τὸ παράθυρον μὲ κάποιαν ἀπογοήτευσιν καὶ μὲ μίᾳ ἰδανικῆν σκέψιν διὰ τὸ πρόσωπον τῶν ὄνειρων της διὰ τὸ ὅποιον αἱ φλόγες τοῦ ὄνειρου μετεδόθησαν εἰς τὴν καρδίᾳ της!...

Ἡ Σελήνη εἶχεν ἀποκοιμῆσιν μὲ πλάνη τὴν κόρην καὶ ὁ Ἥλιος τὴν ἐξῆυπνησεν!

Ἅγιος Νικόλαος 24)β 1909.

Παλλάδος Ἀσπίς.

Ἐλλείπει χωρὸν ἡ «Ποίησις» καὶ τὰ «Δίγα ἀπ' ὄλα» εἰς τὸ προσεχές.